01/07/2021

Η λύπη εξαρθρώνει τις δυνάμεις του ανθρώπου

/ Πνευματικά Αποσπάσματα

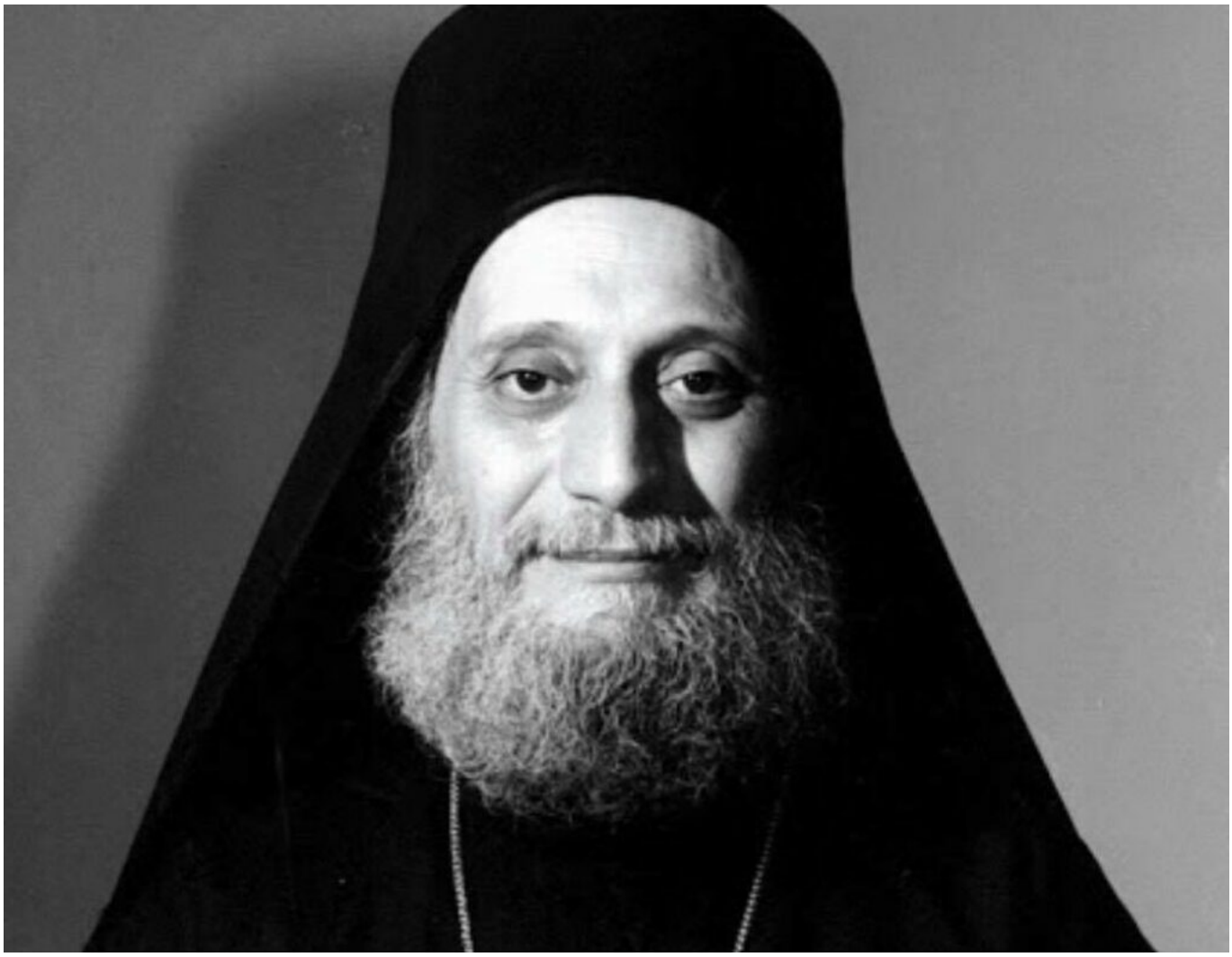

Μακαριστός Γέροντας Αιμιλιανός Σιμωνοπετρίτης

Όταν βλέπει κανείς τον εαυτό του και τα χρόνια να περνούν, όταν βλέπει τις αποτυχίες του, τα τραύματά του, τις αμαρτίες του, τις εσωτερικές του πληγές, τις απιστίες του, τα συντρίμμια της υπάρξεώς του, τα πτώματα του λογισμού του, της καρδιάς του, με τα οποία γέμισε την ζωή του, όταν βλέπει πόσες φορές μετανόησε και τίποτε δεν έκανε, τον κυριεύει μία λύπη.

Αυτή η λύπη μπορεί να προέλθει ακόμη και από τον ενστικτώδη εαυτό μας, δηλαδή

από τον εγωισμό μας, από την υπερηφάνεια μας, διότι θα θέλαμε να είμαστε μεγάλοι, να μην είχαμε λογισμούς, να μην αποτυγχάναμε. Άπειρες ανεκπλήρωτες επιθυμίες μας λυπούν.

Καλύτερα να πέσης στα χέρια πονηρών δαιμονίων, λεγεώνων δαιμονίων, παρά να πέσεις στο χέρι της λύπης, διότι δύσκολα κατορθώνεις να την ξεπεράσης. Τον λογισμό τον ξεπερνάς, την αμαρτία την νικάς, τον διάβολο ομοίως, αλλά η λύπη δεν ξεπερνιέται. Γι'αυτό «νήφε», να αγρυπνείς να μη σε κυριεύση η λύπη. Διαφορετικά γίνεται προβληματική η επιτυχία σου.

«Τα θηρεύματα»· κάθε λύπη αποκαλύπτει μία ενέδρα. Πόσοι άνθρωποι έγιναν θηράματα του δαίμονος της λύπης, ο οποίος στήνει τις ενέδρες του παντού. Όσες ψυχές ποθούν τον Θεόν, τόσα δίκτυα ρίχνει ο δαίμων της λύπης, και τα θηράματα που πιάνει είναι ατέλειωτα. Διότι η λύπη κρύβεται κάτω από την ταπεινοσχημία, κάτω από την ψευδή μετάνοια, κάτω από την ψευδαίσθηση της αγάπης του Θεού, κάτω από χίλια δύο πράγματα, γι'αυτό ο άνθρωπος, χωρίς να το καταλάβει, πιάνεται «και με τα τέσσερα» και αχρηστεύεται πέρα για πέρα.

Η λύπη είναι ικανή να εξαρθρώνη τις δυνάμεις του ανθρώπου. Δεν σταματάει παρά μόνον όταν σε καθηλώση, όταν σε κάνη πέρα για πέρα αδύναμο για τα πάντα. Και ο πιο έξυπνος τρόπος που χρησιμοποιεί (ο δαίμων-ο λογισμός), είναι ο λόγος του Κυρίου «μακάριοι οι πενθούντες». Όχι, μας λέγει ο αββάς Ησαΐας, μην ξεγελιέσαι, αυτά είναι σατανικά, δεν είναι του Θεού.

«Η γαρ κατά Θεόν λύπη χαρά εστίν εν τω οράν σεαυτόν εν τω θελήματι του Θεού», λέγει ο αββάς Ησαΐας. Ας υποθέσουμε ότι αμάρτησα, όπως η οσία Μαρία η Αιγυπτία, ότι μέχρι τώρα έζησα (σαράντα επτά χρόνια) μέσα στην διαφθορά και ότι την στιγμή αυτή λέγω, ήμαρτον Κύριε, θα σηκωθώ. Πώς θα καταλάβω εάν έχω λύπη; Εάν συνεχίζω να σκέπτομαι την αμαρτία μου, η σκέψις μου είναι δαιμονική. Εάν σκέπτομαι την μετάνοια, αυτό σημαίνει ότι θέλω το θέλημα του Θεού, και αμέσως έχω την χαρά της προγεύσεως του θελήματος του Θεού· αμέσως βάζω τον εαυτό μου ανάμεσα σε εκείνους οι οποίοι είναι αγνοί, καθαροί, οι οποίοι έχουν μετανοήσει· τοποθετώ τον εαυτό μου ανάμεσα στα νέφη των αγίων.
Μη συγχέης λοιπόν την σατανική, την δαιμονιώδη λύπη με την κατα Θεόν. Η κατά Θεόν λύπη είναι χαρά, διότι προοράς ενώπιόν σου τον Θεόν, για τον οποίο ζει η καρδιά σου, και επομένως βασιλεύει εν σοι ο Κύριος Ιησούς Χριστός. Αυτήν είναι η πραγματική (θεάρεστη) λύπη.

Γέροντας Αιμιλιανός Λόγοι Ασκητικοί, Ερμηνεία στον Αββά Ησαΐα, Εκδ.: Ίνδικτος

Πρώτη δημοσίευση: Αναλόγιο, fb